

Arrest

nr. 107 046 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. BELMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sarghoda. U zou een Ahmadi uit Rabwah zijn. Vanaf 2000 zou u wegens uw werk in Lahore gewoond hebben. Vanaf december 2010 tot juni 2011 zou u voor een ander bedrijf in Lahore gewerkt hebben. Op de bus naar het werk zou u een man ontmoet hebben. U zou met hem over religie gesproken hebben. Men zou u fysiek mishandeld hebben. Eind januari 2011 zou de politie u zijn komen zoeken. U zou gezocht worden wegens een aanklacht onder art. 298 c, denkt u. U zou een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk (VK) geregeld hebben en tussen 16 augustus 2011 en eind september 2011 verbleef u in het VK. Hierna zou u naar België gekomen zijn en een asielaanvraag ingediend hebben. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een aanstellingsbrief van uw gemeenschap in Antwerpen, attesten over het schrijven van religieuze opstellen en een kopie van uw identiteitskaart. Na

uw gehoor stuurde u volgende documenten door: ontvangstbewijzen van donaties, opleidingsdocumenten, een Nederlandstalig krantenartikel, documenten betreffende uw opleiding in België en een attest van de Belgische Ahmadigemeenschap en een artikel uit Al Fazal.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd (en ook verkregen) voor het Verenigd Koninkrijk (VK). U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers dat u pas in september 2011 met een vlucht over Abu Dhabi Pakistan verlaten heeft, dat u nooit een visum voor enig Europees land heeft bekomen en bovendien verzwegen u uw verblijf in het VK. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzwegen deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers nooit in een ander land te hebben verbleven. Echter, bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS gaf u plots toe via het VK naar België gereisd te zijn; u zou ongeveer een maand in het VK verbleven hebben. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS in januari 2013, dus anderhalf jaar na het indienen van uw asielaanvraag in België, toe dat u gelogen had bij DVZ. Niets stond u echter in de weg om de waarheid reeds van bij de aanvang van uw asielprocedure aan te geven, of deze eventueel op korte termijn naderhand door te geven. U besloot echter te volharden in uw frauduleuze verklaringen tot op het allerlaatste moment. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Daar uw paspoort gezien bovenstaande vaststellingen een interessant bewijsstuk zou vormen, werd u hier dan ook achter gevraagd (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). U verklaarde zeer stereotiep dat uw smokkelaar dit waarschijnlijk vernietigd zou hebben. U heeft dit verlies nooit aangegeven bij de politie of bij uw ambassade zodat u geen enkel bewijs heeft van deze bewering. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat u dit paspoort niet wenst voor te leggen daar de inhoud niet strookt met uw overige verklaringen. Dergelijke instelling, heeft logischerwijze dan ook negatieve gevolgen voor de oprechtheid van uw verklaringen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van

de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Wat betreft uw ingeroepen vrees voor vervolging, dient te worden vastgesteld dat deze volledig ongeloofwaardig is. U verklaarde dat de politie op zoek zou zijn naar u, maar u kon deze verklaring op geen enkele manier duiden of ondersteunen met documenten. U gaf aan eigenlijk niet te weten op basis van wat er een klacht tegen u neergelegd zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). U gevraagd naar het moment dat deze klacht tegen u neergelegd zou zijn, gaf aan dat dit in heel 2010 gebeurd kon zijn. Uiteindelijk gaf u aan dat de klacht waarschijnlijk in januari 2011 was ingediend, u zou er in februari over gehoord hebben. Hier staat dan weer tegenover dat u voor de DVZ verklaarde in september 2011 over het bestaan van deze aanklacht gehoord te hebben. Uw verklaring hiervoor dat u hierover gelogen had om uw verblijf in het VK in te dekken, wijst er nogmaals op hoe weinig betrouwbaar uw verklaringen overkomen. U verplaatste de gebeurtenissen enkel in de tijd, zonder hiervoor ook maar enige concreet bewijsstuk van voor te leggen. Voorts dacht u dat A. M. de klacht had ingediend, maar ook dit wist u niet zeker (gehoorverslag CGVS p. 6). U verklaarde onder artikel 298 c aangeklaagd te zijn. Het is echter weinig geloofwaardig dat u sinds januari 2011 door de Pakistaanse autoriteiten gezocht zou worden onder dit specifieke artikel, terwijl u nog gewoon verder ging werken tot juni 2011, waardoor u als een gezocht man nog gewoon deelnam aan het publieke leven. Hiermee geconfronteerd wijzigde u uw verklaringen: plots was u er niet meer zo zeker van dat u onder artikel 298c was aangeklaagd (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook werd vastgesteld dat u ondanks uw bewering een gezocht man te zijn, gewoon met uw eigen paspoort een internationale vlucht nam vanuit Pakistan. Voorts kon u niets kwijt over de huidige stand van zaken in deze aanklacht. U gevraagd waarom u geen enkel bewijs zou kunnen voorleggen om uw bewering aangeklaagd te worden te ondersteunen, gaf aan dat dat niet mogelijk was; u specificeerde dit door te zeggen dat het normaal voor Ahmadies wel mogelijk is zo'n documenten voor te leggen, maar voor u specifiek niet (gehoorverslag CGVS p. 4). U gevraagd waarom u specifiek geen documenten kon voorleggen kon enkel zeer algemene redenen aanhalen, nl. dat uw vader te oud en uw broer te bang is om documenten in te zamelen (gehoorverslag CGVS p. 5). Dit wijst op een ernstig gebrek aan inzet en interesse. Uiteindelijk had u een advocaat in Pakistan, via wie u zou kunnen proberen om de documenten in te zamelen, of anders had u uw gemeenschap zelf kunnen aanspreken. Dit alles liet u echter achterwege. Uw totale gebrek aan kennis en interesse breekt het geloof in uw bewering aangeklaagd te worden in Pakistan volledig af.

Daarnaast mogen er vraagtekens geplaatst worden bij uw inzet in uw gemeenschap. U verklaarde een aantal functies in uw gemeenschap te Rabwah gehad te hebben tussen 2001 en 2004. Hier staat tegenover dat u verklaarde sinds 2000 te wonen en te werken in Lahore. Het is misschien wel mogelijk dat u deze functies op papier had, maar gezien de afstand tussen de plekken waar u verbleef en waar u actief was, lijkt het er op dat deze functies eerder titulair waren dan dat ze daadwerkelijk veel inzet vereisten. Dit blijkt ook uit uw beschrijving van uw religieuze leven in Lahore. U verklaarde daar geen functie uit te oefenen, daar u nooit tijd had (gehoorverslag CGVS p. 7). Bovendien gaf u aan dat u maar zelden de moskee bezocht, misschien tweemaal per week. Uw verklaring dat u dit deed uit vrees voor Ashraf is onaannemelijk. Hierop gaf u dan maar dat u vroeger al niet vaak naar de moskee ging (gehoorverslag CGVS p. 9). Niets wijst er dan ook op dat u een doorgedreven religieus leven leidde. Ook uw bewering dat u actief bent in de Belgische Ahmadi-gemeenschap lijkt opnieuw eerder op papier dan in werkelijkheid te zijn. U verklaarde een functie in België uit te oefenen en u legde hiertoe een aanstellingsbrief voor. U diende echter op het papier te kijken toen u gevraagd werd achter uw specifieke functie (gehoorverslag CGVS p. 8). Als verklaring hiervoor gaf u aan "naib qaid" (ondervoorzitter) te zijn van de jongeren. Echter uit uw document blijkt dat uw titel "naib qaid" en "nazeem tajneed" is en bovendien heeft u blijkbaar nog een titel daar de identiteitsgegevens van de "nazim isha'at" overeenkomen met deze van u. Dat u deze titels kreeg wordt ook bevestigd in

de begeleidende brief. Dat u zo'n zaken niet spontaan zou weten en vertellen, wijst er duidelijk op dat het hier eerder om honoraire titels gaat dan om specifieke titels met verantwoordelijkheden. Uw engagement voor uw geloofsgemeenschap komt dan ook weinig doorleefd over.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat er een grote Ahmadi-gemeenschap in London was en dat België een beter land was voor een asielaanvraag (gehoorverslag CGVS p. 2). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Overigens verklaarde u dat uw zussen in het verleden ook problemen kende en hierdoor een statuut kregen in het VK. Gezien deze verklaringen (die u overigens op geen enkele manier hard kon maken) is het volstrekt onbegrijpelijk dat u geen asiel zou aanvragen in het VK.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het artikel uit al Fazal gaat over een oproep van uw spirituele leider aan asielzoekers om de waarheid te vertellen. Dit voegt niets wezenlijks toe aan uw asielsdossier. Het Nederlandstalig krantenartikel wijst er net als de ontvangstbewijzen voor donaties en de attesten over het schrijven van religieuze opstellen, enkel op dat u een Ahmadi bent, iets dat hier niet ter discussie staat. Uw opleidingen in Pakistan en België hebben geen invloed op uw asielaanvraag. Uw identiteitskaart vormt enkel een kopie. De brief van de Belgische asielinstanties werd duidelijk op uw vraag opgesteld en ze wijst er enkel op dat u functies had in uw gemeenschap, iets dat hier niet ontkend wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in die mate niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door nog enkele bijkomende feiten te poneren. Zo stelt zij dat de heer A. M. wist waar verzoeker woonde en hij verzoeker thuis opzocht, waar hij bedreigingen ten aanzien van verzoeker uitte. Na deze dreigementen zou verzoeker in Faisalabad zijn gaan wonen om hierna opnieuw aangevallen te worden op deze plaats door dezelfde persoon in februari 2011.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor het eerst gewag maakt van deze feiten in het verzoekschrift. Verzoeker heeft hier tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal niets over verklaard (zie gehoorverslag p. 3-4) wanneer hem gevraagd werd waar hij gewoond heeft, noch gaf hij later tijdens het gehoor aan dat hij verhuisde naar Faisalabad en dat hij hierna aangevallen werd op die plaats. Aangezien de verzoekende partij deze nieuwe feiten op generlei wijze aannemelijk tracht te maken, dient de Raad vast te stellen dat dit post-factum verklaringen zijn.

Krachtens artikel 39/76, §1, 2^e lid, 2°, van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de nieuwe gegevens slechts onderzoeken indien verzoeker aantoont dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen invoeren in de administratieve procedure. De verzoekende partij heeft niet aangetoond waarom zij deze nieuwe gegevens niet vroeger kon invoeren in de procedure. Het nieuw gegeven wordt niet in aanmerking genomen.

Vervolgens betwist de verzoekende partij het vastgestelde gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker. Zij poneert dat er immers verscheidene documenten zijn neergelegd zowel tijdens als na het gehoor op het commissariaat-generaal, waaronder de aanstellingsbrief van de Ahmadi-gemeenschap in Antwerpen, attesten over het schrijven van religieuze opstellen, een kopie van verzoekers identiteitskaart, ontvangstbewijzen van donaties, opleidingsdocumenten, een Nederlandstalig krantenartikel, documenten met betrekking tot opleidingen in België en een attest van de Belgische Ahmadi-gemeenschap.

De Raad wijst er op dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

De Raad handhaaft overigens het motief van de bestreden beslissing waar deze stelt dat: *“Ook uw bewering dat u actief bent in de Belgische Ahmadi- gemeenschap lijkt opnieuw eerder op papier dan in werkelijkheid te zijn. U verklaarde een functie in België uit te oefenen en u legde hiertoe een aanstellingsbrief voor. U diende echter op het papier te kijken toen u gevraagd werd achter uw specifieke functie (gehoorverslag CGVS p. 8). Als verklaring hiervoor gaf u aan “naib qaid” (ondervoorzitter) te zijn van de jongeren. Echter uit uw document blijkt dat uw titel “naib qaid” en “nazeem tajneed” is en bovendien heeft u blijkbaar nog een titel daar de identiteitsgegevens van de “nazim isha'at” overeenkomen met deze van u. Dat u deze titels kreeg wordt ook bevestigd in de begeleidende brief. Dat u zo'n zaken niet spontaan zou weten en vertellen, wijst er duidelijk op dat het hier eerder om honoraire titels gaat dan om specifieke titels met verantwoordelijkheden. Uw engagement voor uw geloofsgemeenschap komt dan ook weinig doorleefd over... De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het artikel uit al Fazal gaat over een oproep van uw spirituele leider aan asielzoekers om de waarheid te vertellen. Dit voegt niets wezenlijks toe aan uw asioldossier. Het Nederlandstalig krantenartikel wijst er net als de ontvangstbewijzen voor donaties en de attesten over het schrijven van religieuze opstellen, enkel op dat u een Ahmadi bent, iets dat hier niet ter discussie staat. Uw opleidingen in Pakistan en België hebben geen invloed op uw asielaanvraag. Uw identiteitskaart vormt enkel een kopie. De brief van de Belgische asielinstanties werd duidelijk op uw vraag opgesteld en ze wijst er enkel op dat u functies had in uw gemeenschap, iets dat hier niet ontkend wordt.”*

Het feit dat verzoeker een bundel documenten neerlegt, is op zich niet voldoende om het geheel van vaststellingen betreffende het gebrek aan medewerking te weerleggen. Bovendien kunnen documenten onaannemelijke verklaringen niet herstellen. Zij hebben enkel een ondersteunend karakter.

Aangaande verzoekers visum stelt de verzoekende partij dat hij midden augustus 2011 met dit visum naar het Verenigd Koninkrijk reisde, waar hij slechts een dikke maand verbleef. Zijn korte verblijf wijst erop dat dit niet zijn uiteindelijke doel was. Verzoeker was onbekend met het systeem bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Anderhalf jaar later kende hij het systeem wel en wist hij dat hij de volledige waarheid moest vertellen en vertrouwen hebben in de instanties.

Volgens de Raad is het een van de weigeringsmotieven dat verzoeker geen asiel aanvraag in het Verenigd Koninkrijk na een maand. De vergoelijking dat hij dit echter deed omdat hij het systeem niet kende, kan niet worden aangenomen. Wantrouwen ten aanzien van de overheid ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht (zie supra).

Verder meent de verzoekende partij dat verzoeker wel degelijk te maken krijgt met discriminatoire maatregelen in Pakistan, UNHCR (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Need for Protection of Members of Religious Minorities from Pakistan”*, 4 mei 2012) bevestigt dit volgens verzoeker. Het betreft echter een moeilijk punt om te bewijzen dat verzoeker werkelijk slachtoffer werd van deze bekende praktijken. De politie verleent geen medewerking betreffende deze praktijken zodat het voor verzoeker niet mogelijk was om alle nodige documenten hierover te vergaren.

Het is een feit dat algemeen is geweten en wordt erkend dat men geweld en dreigementen uit ten aanzien van iedereen die Ahmadi is. Dit blijkt volgens de verzoekende partij uit tal van artikels die neergelegd zijn samen met het verzoekschrift. Zij meent dat deze stukken, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, wel degelijk aantonen dat de Ahmadi-gemeenschap het slachtoffer is van discriminatoire dreigementen en geweld. Zij citeert vervolgens uit verschillende stukken om de discriminaties en gewelddadigheden aan te tonen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Pakistan inzake Ahmadi's en naar (mensenrechten)rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van een minderheid in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. De verzoekende partij beperkt zich ertoe stukken uit de rapporten en artikels te citeren en daarmee de algemene situatie te beschrijven – die overigens niet door de commissaris-generaal betwist wordt – in Pakistan. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing: uit het individuele dossier moet blijken, namelijk door middel van documenten en/of aannemelijke verklaringen, of de asielzoeker omwille van zijn religie (Ahmadi) vervolgd zou worden en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Dit blijkt niet uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift. Zoals uit de SRB in het administratief dossier blijkt is het eerder uitzonderlijk dat ahmadi omwille van hun religieuze overtuiging door de Pakistaanse overheden vervolgd worden, maar kunnen zij het voorwerp van discriminatie zijn en is er een afkeer van een aanzienlijk deel van de Pakistaanse samenleving ten aanzien van deze minderheid (p. 15). Er blijkt echter niet uit dat de loutere hoedanigheid van Ahmadi het bewijs is van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat de UNHCR-Guidelines betreffen die verzoeker aanhaalt, wijst de Raad er op dat UNHCR daarin stelt dat Ahmadi *“are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case”*. Zoals de verwerende partij terecht aanduidt volstaat het niet om louter naar het risicoprofiel te verwijzen, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst vervolgd zou worden in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift het arrest *“HvJ, BONDSREPUBLIC DUITSLAND TEGEN Y (C-71/11 en Z (C-99/11)”*, dd. 5/09/12 waarin de toestand van de Ahmadi-gemeenschap wordt toegelicht. Dit arrest wijst op de wettelijke beperkingen opgelegd aan de godsdienstige activiteiten van Ahmadi en op het belang van godsdienstvrijheid als één van de fundamenteën van een democratische samenleving en grondrecht van de mens.

Het Hof vervolgt: *“Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen.”* (overweging 58)

Weliswaar verwerpt het Hof het onderscheid tussen het kerngebied en andere elementen van een godsdienst(s)beleving), als volgt: *“Om concreet te bepalen welke handelingen kunnen worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn te vormen, is het onderscheid tussen*

de handelingen die een „kerngebied” („forum internum”) van het grondrecht op godsdienstvrijheid aantasten, waaronder niet de godsdienstige activiteiten in het openbaar („forum externum”) vallen, en die welke dit gestelde „kerngebied” niet aantasten, niet relevant.”

Het Hof stelt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is als volgt: “65 Zoals de advocaat-generaal in punt 52 van zijn conclusie heeft uiteengezet, volgt daaruit dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor de betrokken persoon kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan de betrokkene wordt onderworpen en van de gevolgen ervan.

66 De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt.

67 Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

68 In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker sinds zijn geboorte bij zijn ouders woont in Rabwah. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Ahmadi in bepaalde gevallen het voorwerp zijn van vervolging, maar blijkt niet dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Er blijkt ook niet uit deze informatie dat de Ahmadi-inwoners van Rabwah in Pakistan het voorwerp zouden zijn van systematische vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit Pakistan een actieve rol had in de Ahmadi-gemeenschap, heeft de aangehaalde feiten van vervolging niet aannemelijk gemaakt en heeft niet aangewezen welke geloofshandelingen die hij stelde in zijn land van herkomst tot vervolging of ernstige schade zouden leiden.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker stelt dat hij sinds januari 2011 door de Pakistaanse overheid gezocht en vervolgd zou worden op basis van artikel 298 c van het Pakistaanse strafwetboek, en dit terwijl verzoeker gewoon doorging met werken tot juni 2011, deelnam aan het publieke leven en zelfs nog met zijn eigen paspoort een internationale vlucht nam.

De Raad stelt vast dat verzoeker in bijlage van zijn verzoekschrift een kopie van de klacht neerlegt terwijl hij voorheen stelde dat hij dit niet zou kunnen bekomen (gehoor, p. 4) en ook niet uitlegt hoe hij deze kopie verkreeg. Tijdens het gehoor stelde verzoeker dat hij de klacht na navraag via een advocaat vernam. Verzoeker stelde dat hij niet bedoelde dat het voor Ahmadi niet mogelijk was de documenten te verkrijgen via de advocaten en gemeenschap, maar dat dit voor hem niet mogelijk was (gehoor, p. 4). Hij verklaarde niet waarom dit voor hem niet mogelijk zou zijn en antwoordt niet op de herhaalde vraag dat de gemeenschap het zou moeten kunnen bevestigen (gehoor, p. 6). De Raad stelt vast dat het rechtsplegingsdossier geen bevestiging door de Ahmadi-gemeenschap van de aangehaalde feiten en klacht bevat, terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden. Verzoeker heeft getuigschriften van de gemeenschap neergelegd betreffende zijn functie(s) maar niet betreffende de aangehaalde feiten. Hij maakt deze niet aannemelijk.

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift een kopie van een kopie van de klacht neergelegd, afgeleverd op 2 of 7 februari 2011 volgens de stempels op het stuk, evenals een niet voor eensluidende verklaarde vertaling hiervan.

De Raad wijst erop dat gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde. Uit de documentatie die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt ook dat het in Pakistan heel makkelijk is om allerhande valse documenten te verkrijgen (SRB: Pakistan: “Corruptie en documentenfraude”, 9

maart 2012). Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij dit stuk niet vroeger in de procedure kon voorleggen.

Aangaande verzoekers inzet in de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan wijst de bestreden beslissing er terecht op dat deze niet overtuigen: *“U verklaarde een aantal functies in uw gemeenschap te Rabwah gehad te hebben tussen 2001 en 2004. Hier staat tegenover dat u verklaarde sinds 2000 te wonen en te werken in Lahore. Het is misschien wel mogelijk dat u deze functies op papier had, maar gezien de afstand tussen de plekken waar u verbleef en waar u actief was, lijkt het er op dat deze functies eerder titulair waren dan dat ze daadwerkelijk veel inzet vereisten. Dit blijkt ook uit uw beschrijving van uw religieuze leven in Lahore. U verklaarde daar geen functie uit te oefenen, daar u nooit tijd had (gehoorverslag CGVS p. 7). Bovendien gaf u aan dat u maar zelden de moskee bezocht, misschien tweemaal per week. Uw verklaring dat u dit deed uit vrees voor A. (...) is onaannemelijk. Hierop gaf u dan maar dat u vroeger al niet vaak naar de moskee ging (gehoorverslag CGVS p. 9). Niets wijst er dan ook op dat u een doorgedreven religieus leven leidde.”*

Aangaande verzoekers activiteiten in de Belgische Ahmadi-gemeenschap stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal verkeerdelijk stelt dat verzoeker slechts één functie zou gemeld hebben terwijl er op de aanstellingsbrief twee functies vermeld staan. De verzoekende partij meent dat het twee functies betreffen die één persoon kan bekleden. De *“Naib Qaid”* betreft de assistent van de leider, terwijl de *“Nazeem Tajneed”* een lijst moet bijhouden en personen in een bepaalde Ahmadi-groep moet opvolgen.

Zoals de verwerende partij terecht aanstipt kan redelijkerwijze verwacht worden van iemand die een bepaalde functie binnen een gemeenschap uitoefent dat hij minstens op de hoogte is van de titel of de benaming van deze functie. Ook de Raad meent dat de verzoekende partij met zijn argumentatie voorbij gaat aan het motief uit de bestreden beslissing. Het is inderdaad niet onlogisch dat iemand twee functies zou kunnen uitoefenen, maar er kan wel redelijkerwijze verwacht worden dat hij beide zou vermelden wanneer gevraagd wordt naar zijn specifieke functies binnen de Ahmadi-gemeenschap. Tijdens het gehoor (gehoorverslag p. 8) gaf verzoeker aan slechts één functie te vervullen, terwijl de brief net als het begeleidende schrijven 3 functies vermeldt, namelijk *“naib qaid”*, *“nazeem tajneed”* en *“nazim isha'at”*.

Indien het zou gaan om specifieke functies met verantwoordelijkheden, plichten, mag aangenomen worden dat verzoeker deze zou aangeven. De Raad handhaaft de bestreden beslissing en is van mening dat verzoekers engagement voor zijn geloofsgemeenschap inderdaad weinig doorleefd overkomt: *“Ook uw bewering dat u actief bent in de Belgische Ahmadi-gemeenschap lijkt opnieuw eerder op papier dan in werkelijkheid te zijn. U verklaarde een functie in België uit te oefenen en u legde hiertoe een aanstellingsbrief voor. U diende echter op het papier te kijken toen u gevraagd werd achter uw specifieke functie (gehoorverslag CGVS p. 8). Als verklaring hiervoor gaf u aan “naib qaid” (ondervoorzitter) te zijn van de jongeren. Echter uit uw document blijkt dat uw titel “naib qaid” en “nazeem tajneed” is en bovendien heeft u blijkbaar nog een titel daar de identiteitsgegevens van de “nazim isha'at” overeenkomen met deze van u. Dat u deze titels kreeg wordt ook bevestigd in de begeleidende brief. Dat u zo'n zaken niet spontaan zou weten en vertellen, wijst er duidelijk op dat het hier eerder om honoraire titels gaat dan om specifieke titels met verantwoordelijkheden. Uw engagement voor uw geloofsgemeenschap komt dan ook weinig doorleefd over.”*

Tot slot meent de Raad dat waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal artikel 1A van het vluchtelingenverdrag en het UNHCR-Handboek te eng interpreteert en te eng toepast en dat er geen intern vluchtalternatief is voor verzoeker omdat het geweld tegen Ahmadi zich in heel Pakistan voordoet, de verzoekende partij hiermee niet *in concreto* uiteenzet op welke manier er te eng geïnterpreteerd werd. Om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen dient verzoeker dit op concrete wijze te doen. Het louter opwerpen van losse beweringen of voorleggen van algemene informatie zoals de teksten in bijlage van het verzoekschrift volstaat niet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt is er in de bestreden beslissing geen sprake van een binnenlands beschermingsalternatief voor verzoeker als Ahmadi.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria

van het vluchtelingenverdrag, waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

G. de MOFFARTS